

El campanar de Rosselló (2) La qüestió institucional

MELITÓ CAMPRUBÍ I PUIG
ARQUITECTE

En el concurs del campanar de Rosselló, i en el futur de l'edifici, hi participen els concursants però també les institucions i entitats amb interessos sobre l'edifici. Les principals són dues: el Bisbat de Lleida i l'Ajuntament. Tot i que no són concursants el seu paper serà decisiu.

En els meus 40 anys d'exercici com arquitecte i en el 30 com a arquitecte de la Diputació de Lleida, he après molt sobre les dificultats que es plantegen, sobretot en el ajuntaments petits, a l'hora de conservar correctament les esglésies, un patrimoni històric i arquitectònic que reclamaven, i ara inscriuen com a propi, els bisbats.

De manera molt resumida la situació és la següent: l'obligació de la conservació de l'edifici és del seu propietari; subsidiàriament, si l'estat de l'edifici posa en perill els usuaris de l'espai públic, l'ajuntament ha d'actuar d'ofici, reparar-lo i refer-se posteriorment de la despesa. Quan una església ha arribat a estar en molt males condicions i les obres que cal fer són cares, el que acaba succeint és que s'estableix un estira i arronsa entre el propietari, Bisbat, i l'ajuntament ja que ni l'un ni l'altre tenen prou recursos per fer front a la despesa...o no els hi volen destinar. Posant-hi una mica de bon humor, diria que si el pes de la comunitat catòlica en el municipi és prou important com per influir o per fer bascular uns resultats electorals –i el rector “apreta” des de la trona– normalment qui afluixa és l'equip de govern municipal i inicia la tasca d'arranjar, amb recursos majoritàriament públics, l'edifici propietat del Bisbat. Si el supòsit anterior no es dona, la conservació de l'església té un destí més incert i les obres necessàries es poden ajornar molt.

Aquest darrer seria el model que considero que escau a Rosselló ja que la deixadesa en la conservació de l'edifici és secular. Només cal revisar la imatge de principis del segle XX on ja s'observen els rastres del pas del temps en les motlures de la façana. L'edifici havia acomplert ja 170 anys de vida i no sembla que s'hi hagués

fet encara cap operació visible de conservació o reparació.

Per tant crec que es pot afirmar que la conservació d'aquest edifici emblemàtic de Rosselló mai ha estat a l'alçada dels requeriments i la importància de l'obra. Crec que també es pot afirmar que les xifres que s'han anunciat per arranjar l'edifici, no

**Les xifres que s'han anunciat
per arranjar l'església no són
realistes i mantindran molts
dels dèficits que té l'edifici**

són realistes i mantindran molts dels dèficits que té quan, per contra, l'edifici mereixeria la reparació històrica de tants anys de desatencions.

Aquesta deixadesa de la qual parlo és ben comprensible en el context de la precària economia del poble fins a 1952, però ara Rosselló és, com indica la pàgina web del municipi, un poble amb una població jove; amb ganes, orgull, empena i una economia equilibrada. La pregunta és: sabent que el Bisbat no disposa de recursos –a la vista està– el poble de Rosselló ha de fer front a una despesa tant important tot sol i sense cap contraprestació? La resposta, la meva almenys, és no. Només ho podrà fer si hi ha un gran sentiment col·lectiu que, al marge de creences religioses i polítiques, comparteixi el projecte de restauració, amb tota la dignitat, de l'edifici més simbòlic i emblemàtic del poble. Si Rosselló vol, i pot, fer-se'l seu. No com un edifici destinat a ser “suportat” com una càrrega inevitable fins que desaparegui sinó com un edifici destinat a ser restaurat amb tota cura com es restauren aquells béns i objectes pels quals sentim un afecte especial. No cal que es restauri tot i de cop, però cal la visió col·lectiva ambiciosa i traçar un pla de futur àmpliament compartit pel poble.

Per l'experiència de què parlava al principi, em sembla que una solució possible és un acord de cessió de l'edifici del Bisbat a l'Ajuntament que permeti canviar l'imaginari col·lectiu sobre l'església. Que, amb el respecte que mereix la funció de perfeccionament de l'esperit per la qual va ser dissenyat aquest edifici, faci possible que tots els rossellonencs i rossellonenques se l'apropriïn, en tinguin cura i, sentint-se'n orgullosos, el mostrin a tothom per allò que també és: una magnífica mostra de l'arquitectura de les nostres terres del segle XVIII i un exemple de la sensibilitat i l'esperit del poble. Des de diversos punts de vista, ben segur, pot esdevenir un edifici molt útil per tota la comunitat.

Apertura solemne de la XII Legislatura

JOSÉ IGNACIO LLORENS
DIPUTADO POR LLEIDA EN EL
CONGRESO

El pasado día 17, diputados y senadores asistimos en el congreso a un hecho histórico, emotivo y de hondo significado para todos los españoles: la apertura solemne de la XII legislatura 39 años después de la apertura solemne de las Cortes presidida por el hoy Rey Emérito Juan Carlos I que afrontaba junto con el Congreso, Senado y el Presidente del Gobierno una tarea titánica. La Restauración de la Democracia, la reconciliación de los españoles, el respeto a la pluralidad política y el reconocimiento de la diversidad territorial.

Desde entonces; el avance de nuestro país en todos los órdenes ha sido imparable y los españoles, unidos, hemos superado todo tipo de desafíos. España ha recuperado su prestigio internacional y está presente en todos los grandes foros internacionales; aunque en la apertura de esta legislatura no estuvieron ya los protagonistas de aquella sesión del 77. Don Juan Carlos, que abdicó en 2014, ha dado paso a su hijo Felipe VI y los diputados más veteranos llevamos en la cámara desde 1982.

Pero más allá de estos hechos, con esta legislatura que acabamos de abrir se cierra un año crítico para nuestra Democracia. Porque la obstinación y el desprecio hacia la voluntad popular expresada en las urnas mostrada por el que ya no es ni siquiera diputado Pedro Sánchez, empeñado en formar un “gobierno de progreso” con populistas de todo pelaje y separatistas por primera vez en contra de la lista más votada, colocaron a España al borde de una inconcebible repetición por tercera vez de elecciones que sólo la altura de miras de Mariano Rajoy, Javier Fernández y Albert Rivera ha podido evitar.

Pero aunque se haya desbloqueado la situación y se haya puesto

fin a un periodo de incertidumbre, el desafío al que se enfrentan el Jefe del Estado nuestro Rey Felipe VI, el Presidente del Gobierno Mariano Rajoy y los 350 diputados y 266 senadores es de envergadura. No basta con que se haya producido la investidura, ahora hay que gobernar y para ello es imprescindible cumplir con nuestros compromisos europeos.

En 1977, cuestionaban el sistema la extrema izquierda y la extrema derecha, autoexcluidas luego de la Constitución abrumadoramente respaldada por el conjunto del pueblo español Catalunya incluida. Ahora han reaparecido en forma de nacionalismos excluyentes, totalitarios y reaccionarios o radicalismos de izquierdas que impregnan de odio su acción política y cuestionan la estabilidad que representan la Monarquía Parlamentaria y el Estado de Derecho. Se incumplen las sentencias de los Tribunales, se desobedece al Poder Judicial y se plantean políticas de hechos consumados.

Catalunya no ha dicho en las urnas hasta el día de hoy que quiera romper con el resto de España. Ni en las elecciones presuntamente plebiscitarias, ni en las posteriores Generales. A pesar de ello, el Govern de la Generalitat y las Instituciones catalanas incumplen hasta sus propias leyes y el Estatut. Sin votos y sin leyes; el lenguaje astuto, equívoco y agresivo del soberanismo ya se ha destapado: el derecho a decidir, sobre algo ilegal, se ha convertido ya en el derecho a la desobediencia a nuestro marco legal, que es el que ha permitido llegar a los actuales gobernantes de Catalunya a sus actuales responsabilidades.

Entre las provocaciones que han superado la Democracia y nuestra Constitución en estos años, la mayor el frustrado Golpe de Estado de 1981, no ha faltado el intento secesionista del País

Vasco respaldado por la violencia asesina de ETA. Todos ellos han sido superados porque nuestra Democracia es robusta, reconocida internacionalmente y garantiza un profundo respeto a las libertades y derechos colectivos e individuales y a la plena autonomía de nuestras Comunidades Autónomas, nunca tan amplia como ahora. Frente a los que se empeñan en solo ver lo que no está bien; la realidad es que España es una gran nación forjada a lo largo de siglos de historia, que en estos años de plena democracia se ha situado líder en el mundo en trasplantes, tiene un sistema público de pensiones y sanidad envidiables, es el segundo país más visitado del mundo por los turistas, goza de una gran seguridad y en los últimos 15 años ha ampliado la renta per cápita de 15.000 a 23.000 euros.

Con el voto de los leridanos al Partido Popular; llevo con ésta ocho legislaturas, desde el 82 con alguna interrupción, en el Congreso. En la mayoría de las legislaturas, la representación separatista ha sido escasa. De 2011 a 2015, sólo tres de los 47 diputados en el Congreso elegidos en Catalunya querían romper. Los 16 de CiU se convirtieron al separatismo a media legislatura. Por eso, creo que la ruptura de Catalunya con España es un proceso de aluvión forzado y artificial; reciente y efímero.

La semana pasada, justo igual que en el 77 hicieron los extremistas; los bilduetarras, los podemitas, los rufianes y los separatistas nos deleitaron con uno de sus frecuentes números circenses, pero no fueron capaces de empañar la voluntad abrumadoramente mayoritaria de los ciudadanos, que queremos vivir en paz y libertad en una España unida como siempre.